

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 12CoP/10/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4420203961
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denisa Šaligová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4420203961.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Denisy Šaligovej a sudkýň JUDr. Sone Zmekovej a JUDr. Renáty Pátrovičovej v právnej veci navrhovateľky: J. V. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. X. XX/XX, XXX XX X. B., zastúpenej JUDr. Robertom Sivákom, advokátom so sídlom Pod lipami 80, 940 02 Nové Zámky, proti manželovi: O. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. X. XX/XX, XXX XX X. B., zastúpenému spoločnosťou Nagy & Nagy s.r.o., so sídlom Kukučínova 8, 940 02 Nové Zámky, o rozvod manželstva a úpravu výkonu rodičovských práv a povinností na čas po rozvode manželstva k maloletému K. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom u matky, zastúpenému kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny X. B., o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky č. k. 16P/113/2020-338 zo dňa 31.08.2021 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozviedol manželstvo uzatvorené medzi navrhovateľkou a jej manželom dňa XX.XX.XXXX v L. a na čas po rozvode zveril maloletého K. K. do osobnej starostlivosti matky s tým, že obaja rodičia budú maloleté dieťa zastupovať a spravovať jeho majetok. Otcovi maloletého dieťaťa uložil povinnosť platiť výživné mesačne v sume 200 eur počnúc právoplatnosťou rozsudku, ktoré je povinný platiť vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky. Styk dieťaťa s otcom súd neupravil. Žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania. Toto rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil s odkazom na ustanovenie § 18, § 22, § 23 ods. 1, 3, § 24 ods. 1, § 25 ods. 2, § 62 ods. 1, 2, 4, 5, § 65 ods. 1, § 75 ods. 1, § 76 ods. 1, § 77 ods. 1, § 78 ods. 1, 3 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o rodine“), a § 52, § 100 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“).

2. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že návrh navrhovateľky -manželky na rozvod manželstva bol podaný dôvodne, keďže vzťahy medzi manželmi sú tak vážne narušené a trvalo rozvrátené, že manželstvo si nemôže plniť svoj účel a od manželov nemožno očakávať obnovenie manželského spolužitia. Navrhovateľka trvala na podanom návrhu, nemala záujem o obnovenie manželského spolužitia. Manžel však s rozvodom nesúhlasil, považoval manželstvo za fungujúce. Podľa navrhovateľky bolo hlavnou a dlhodobou príčinou rozvratu manželstva správanie jej manžela, ktorý neustále vyjadroval nespokojnosť s jej konaním, preto dochádzalo k hádkam a nedorozumeniam. Návrh na rozvod podala manželka už v roku 2016, pričom v ňom uviedla, že manželstvo bolo harmonické do roku 2004, problémy začali po narodení syna G. v roku XXXX. Mohlo to byť i preto, že manžel začal podnikat' a táto činnosť vyvolávala napätie, stres a pod vplyvom i pracovného zaťaženia častokrát menil svoje nálady a chovanie voči nej, ktoré bolo nevypočítateľné. Obdobia pokoja v rodine sa striedali

s jeho výbuchmi hnevu, hádok, vyhrážok a neskôr až fyzickým napadnutím. S ohľadom na to, že z manželstva pochádzajú tri deti, ktoré boli v tom čase maloleté, zobrala návrh späť. Manželské spolužitie sa výrazne nezlepšilo, a navrhovateľka už v tom čase v rámci svojich mimopracovných aktivít nadviazala priateľstvo so starším mužom v V., ktorého navštevovala 2 až 3 krát do roka. Keďže k zlepšeniu situácie medzi manželmi neprišlo, navrhovateľka dňa XX.XX.XXXX opustila spoločnú domácnosť a odsťahovala sa spolu s deťmi do podnájmu. Manželia sa intímne nestýkajú od roku 2015, a od opustenia spoločnej domácnosti spolu nehospodária. Od G. XXXX sa navrhovateľka spolu s deťmi presťahovala do nehnuteľnosti, ktorá je vo vlastníctve syna G.. Náklady spojené s užívaním nehnuteľnosti uhrádza manžel. Manžel rodinu navštevoval denne. Z výpisu hovorov a sms správ od manžela za obdobie od XX.XX. do XX.XX.XXXX mal súd preukázané, že manžel sa vyjadruje na adresu navrhovateľky nevhodne a vulgárne, vyhráža sa jej, vytýka jej správanie a konanie, ktoré podľa jeho názoru má negatívny vplyv i na deti. Obsah správ podľa názoru súdu v žiadnom prípade nenásvedčuje tvrdeniam manžela, že by mal záujem o obnovenie manželského spolužitia a uvedené prejavy v sms správach nie je možné považovať za pozitívny prístup vedúci k obnoveniu manželského spolužitia. Súd konštatoval, že nikoho nemožno nútiť, aby zotrval v manželstve, ktoré ho nenapĺňa a ktoré neplní svoj účel a funkciu stanovenú v Zákone o rodine. Po vykonanom dokazovaní mal súd preukázané, že manželstvo účastníkov je len formálne, neplní svoj účel, a nemožno predpokladať ani obnovenia manželského spolužitia pre zistené príčiny rozvratu manželstva, ktoré nie sú len prechodného charakteru. Za hlavnú príčinu rozvratu manželstva považoval súd úplné citové odcudzenie navrhovateľky pre správanie manžela, ktoré sa prejavovalo dlhodobo, čoho dôkazom je aj návrh navrhovateľky na rozvod manželstva z roku 2016. Manželstvo účastníkov podľa názoru súdu nefungovalo tak, ako uvádzal manžel, navrhovateľka síce nepoprela, že i po opustení spoločnej domácnosti trávili spolu sviatky kvôli deťom, avšak nezmenilo to jej vzťah a postoj k manželovi. Vzhľadom na preukázané jednoznačné skutočnosti vyplývajúce zo správy referátu poradensko-psychologických služieb, nepovažoval súd za potrebné nariadovať opätovnú návštevu referátu za účelom dokončenia psychologickéj konzultácie.

3. Pri rozhodovaní o zverení maloletého dieťaťa do starostlivosti matky súd zohľadnil, že maloletý žije s matkou, pričom prihliadol aj na samotné vyjadrenie dieťaťa, ktoré tiež chcelo zostať bývať s matkou a nechcelo v tomto smere nič meniť.

4. Pri stanovení výšky výživného vychádzal súd z preukázateľných potrieb maloletého dieťaťa, ktoré pozostávajú z mesačných nákladov na obedy 25 eur, strava 100 eur, ošatenie 30 eur, vreckové 90 eur, prípadná alikvotná časť nákladov na bývanie vo výške 90 eur (nájomné 360 : 4), čo spolu predstavuje sumu 335 eur. Súd konštatoval, že otec maloletého dieťaťa dobrovoľne prispieva na výživu plnoletých detí sumou 300 eur na každé dieťa a túto sumu majú plnoleté deti k dispozícii na karte. Na základe vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že finančná situácia otca musí byť nepomerne lepšia ako finančná situácia matky. Sám otec sa vyjadril, že je ochotný i naďalej finančne podporovať maloleté dieťa, a preto podľa neho ani nie je potrebné určovať výživné.

5. Čo sa týka styku otca s maloletým dieťaťom, tento súd vzhľadom na vek dieťaťa, ktoré dňa XX.XX.XXXX dosiahne plnoletosť, neupravil, keďže styk sa realizuje bezproblémovo a matka nemá voči nemu žiadne výhrady. O trovách konania súd rozhodol podľa § 52 CMP tak, že žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania.

6. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie manžel, ktorý žiadal rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Namietal, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. e/, f/, h/ CSP). Uviedol, že sa snažil o záchranu manželstva, riešil bývanie manželky, aby nemusela platiť nájom bytu, rodinu denne navštevoval, nosil im zeleninu, ovocie. Súd konštatoval úplné citové odcudzenie navrhovateľky pre jeho správanie, a to aj napriek tomu, že spolu ako rodina trávili Vianoce a Veľkú noc, respektíve spoločne zabezpečovali potreby detí. Súd nevyhovel jeho návrhu na nariadenie opätovnej návštevy referátu poradensko-psychologických služieb za účelom dokončenia psychologickéj konzultácie, pretože to nepovažoval za potrebné, čo on vyhodnotil ako nedostatok vykonania dôkazov, pretože úlohou súdu je využiť všetky zákonom dané možnosti a prostriedky vedúce k záchrane manželstva. Od začiatku konania bol toho názoru, že sa nejedná o bezvýchodiskovú situáciu, pretože dôvody rozvratu manželstva, ktoré udávala navrhovateľka vo svojom návrhu, sú riešiteľné. Vzťah manželky považuje za nezáväzný, milenecký a neperspektívny, a

to z dôvodu, že priateľ manželky žije v B., je o XX rokov starší, a táto skutočnosť nemôže byť dôvodom na rozvod manželstva. On svoju manželku stále miluje a vie si predstaviť aj obnovenie manželského spolužitia. Namietal, že súd zveril maloletého K. do osobnej starostlivosti matky, a to aj napriek tomu, že sa maloletý vyjadril, že má k oboj rodičom pozitívny vzťah, avšak nevedel sa jednoznačne vyjadriť, s ktorým rodičom by chcel zostať. Maloletý síce uviedol, že by chcel zostať bývať na adrese, kde aj v súčasnosti s matkou býva, avšak neuviedol, že chce byť matke zverený do starostlivosti. On je schopný a pripravený poskytnúť maloletému každodennú starostlivosť, a preto navrhol, aby bol maloletý zverený do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov.

7. Navrhovateľka vo vyjadrení k odvolaniu manžela uviedla, že od podania návrhu, až po rozhodnutie súdu uplynula doba takmer jedného roka a manžel mal dostatočný časový priestor, aby svoje tvrdenia o jeho srdečnom vzťahu k nej aj preukázal, a nielen slovné deklaroval. Pravdou však je, že jeho vzťah k nej bol počas tohto obdobia, ako aj v súčasnosti, presným opakom toho, čo tvrdí v odvolaní. Počas tohto konania musela podať trestné oznámenie pre podozrenie z prečinu nebezpečného prenasledovania, za čo bolo manželovi dňa XX.XX.XXXX vznesené obvinenie. Nosenie zeleniny a ovocia, ani denné návštevy rodiny, nevypovedajú nič o jeho skutočnej citovej zainteresovanosti. Hlavným dôvodom rozvratu ich manželstva je jej úplné citové odcudzenie, a súd len skonštatoval jej viac ako X ročné utrpenie, ktoré v manželstve prežila. Vzťah s priateľom považuje za perspektívny a nevie si vôbec predstaviť obnovu manželského spolužitia. So striedavou osobnou starostlivosťou nesúhlasí a poukazuje na odôvodnenie súdu. Sumu súdom určeného výživného 200 eur považuje za primeranú a korešpondujúcu s potrebami maloletého. Záverom navrhla rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

8. Kolízny opatrovník vo svojom vyjadrení uviedol, že sa pridrižiava svojich doterajších vyjadrení, súd prvej inštancie vykonal potrebné dokazovanie pre zistenie rozhodujúcich skutočností, a preto navrhol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

9. Manžel - otec k vyjadreniu navrhovateľky a kolízneho opatrovníka uviedol, že maloletý vykazuje veľmi slabé študijné výsledky z viacerých predmetov. Počas vianočných sviatkov až do XX.XX.XXXX sa navrhovateľka zdržiavala v V., a on zabezpečoval starostlivosť o maloleté dieťa. Navrhovateľka síce uvádza, že jej vzťah so starším XX-ročným mužom je perspektívny, avšak podľa jeho názoru tomu tak nie je; ide len o dočasný nezáväzný milenecký pomer. Je len otázkou času kedy pominie, a navrhovateľka sa opätovne bude starať o svoju rodinu tak, ako predtým. Keďže navrhovateľka nehodlá opustiť svoje trvalé bydlisko, prácu a ani svoju rodinu, považuje jej vzťah za neperspektívny. Domnieva sa, že on, navrhovateľka a aj maloleté dieťa, potrebujú odbornú pomoc, a preto aj v konaní navrhol nariadiť opätovnú návštevu referátu poradensko-psychologických služieb, čomu však súd prvej inštancie nevyhovel. Opätovne poukázal na XX rokov trvajúceho manželského a predmanželského života, ktorý sa mal súd prvej inštancie snažiť všetkými prostriedkami zachrániť a viesť manželov k zmiereniu.

10. V ďalšom vyjadrení manžel k vyjadreniu kolízneho opatrovníka uviedol, že tento nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy, keďže maloletý K. sa nevyjadril jednoznačne, u ktorého rodiča chce byť, skôr sa vyjadril tak, že mu vyhovuje starostlivosť u oboch rodičov. Matka nevenuje dostatočnú starostlivosť maloletému, aj na vianočné sviatky odcestovala do V. a on trávil sviatky so svojimi deťmi sám. Podľa jeho názoru deti správanie matky odsudzujú, on milenecký vzťah toleruje XX rokov v domnení, že ide o neperspektívny príležitostný pomer. Tomu nasvedčuje aj skutočnosť, že manželka sa nemieni odsťahovať zo Slovenska do V., tento stav jej vyhovuje, keďže on zabezpečuje materiálne zázemie rodiny a znáša všetky výdavky.

11. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP), bez viazanosti rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 65, § 66 CMP), prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku (§ 385 ods. 1, § 378 ods. 1, § 219 ods. 3 CSP) a po prejednaní veci urobil záver, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

12. Podľa obsahu spisu navrhovateľka žiadala podaným návrhom svoje manželstvo rozviesť a rozhodnúť aj o úprave výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému K. na čas po rozvode manželstva. Podaný návrh na rozvod manželstva odôvodnila vzájomným odcudzením, ktorému predchádzali hádky, verbálne útoky a výčitky zo strany manžela vo vzťahu k jej osobe, kvôli ktorým bola v roku XXXX nútená opustiť spoločnú domácnosť. Z manželstva účastníkov konania pochádzajú tri deti, z toho dve sú už plnoleté a jedno maloleté. Maloletého K. navrhla zveriť do jej osobnej starostlivosti a zároveň žiadala

určiť výživné vo výške 300 eur. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní rozviedol manželstvo účastníkov konania a na čas po rozvode zveril maloletého K. do osobnej starostlivosti matky, otcovi určil vyživovaciu povinnosť vo výške 200 eur mesačne, a styk maloletého s otcom vzhľadom na vek maloletého a doposiaľ bezproblémovú realizáciu styku, neupravil.

13. Otec v podanom odvolaní namietal rozsudok v časti rozvodu a zverenia maloletého do osobnej starostlivosti matky.

14. V ustanovení § 23 Zákona o rodine je uvedená všeobecná hmotnoprávna podmienka na rozvod manželstva, ktorou je existencia vážneho narušenia a trvalého rozvratu vzťahov medzi manželmi spôsobujúca nemožnosť plnenia účelu manželstva a kumulatívne neexistencia ďalšej perspektívy obnovenia manželského spolužitia. Existencia vážneho a trvalého rozvratu vzťahov medzi manželmi musí byť v príčinnej súvislosti s nemožnosťou naplniť ďalej účel manželstva. Ustanovenie § 23 Zákona o rodine predpokladá objektívnu existenciu rozvratu vzťahov bez ohľadu na subjektívne stanovisko manželov a na zavinenie niektorého z manželov. Objektívny rozvrat vzťahov znamená, že medzi manželmi je skutočný stav nasvedčujúci nemožnosti plniť účel manželstva, resp. rodiny založenej manželstvom.

15. Odvolací súd po prejednaní danej veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním dostatočne zistil skutkový stav veci a vyvodil z neho správny právny záver. V konaní bolo jednoznačne preukázané, že manželstvo účastníkov konania, ktoré uzatvorili dňa XX.XX.XXXX, je narušené odcudzením sa manželov, ktorému predchádzali hádky, výčitky a nespokojnosť manžela s konaním navrhovateľky. Nezhody sa začali objavovať po tom, ako sa narodil maloletý K. a manžel začal podnikáť. Navrhovateľka podala návrh na rozvod manželstva aj v roku 2016, no tento s ohľadom na deti zobrala späť. Rozvrat manželstva vyvrcholil odchodom navrhovateľky, aj spolu s deťmi, zo spoločnej domácnosti. Všetky uvedené skutočnosti prispeli k ochladnutiu citov medzi manželmi a odcudzeniu sa; manželia od roku XXXX nežijú v spoločnej domácnosti, ich manželstvo je už len formálne a neplní si svoj účel. Manželka pod vplyvom týchto udalostí nadviazala známosť so starším mužom, ktorý žije v B., a ktorému sa podľa jej vyjadrení môže zdôveriť a porozprávať sa.

16. Aj z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie vyplynulo, že manželstvo účastníkov konania dlhodobo neplní žiadnu zo svojich funkcií. Manželia nežijú v spoločnej domácnosti, spoločne nehospodária, intímne spolu nežijú, neposkytujú jeden druhému vzájomnú oporu, netravia spolu voľný čas, či dovolenky. Samotný fakt, že rodina spolu trávila vianočné a veľkonočné sviatky, resp., že otec detí navštevuje svoje deti v byte, v ktorom spolu s matkou žijú, neznamená, že manželstvo plní svoj účel. Sama navrhovateľka uviedla, že spoločnému tráveniu sviatkov nebránila práve kvôli deťom, avšak jej vzťah a postoj k manželovi sa nezmenil. Vzťahy medzi manželmi sú rozvrátené už dlhšiu dobu, problémy začali v roku XXXX, z čoho je zrejmé, že sa nejedná o krátkodobé problémy, ale tieto ťažkosti pretrvávajú dlhodobo. Z tohto dôvodu sa odvolaciemu súdu javilo vyjadrenie manžela o možnom obnovení ich manželského spolužitia ako nereálne. Manžel ako keby si neuvedomoval, že navrhovateľka je už niekoľko rokov v manželstve nespokojná, pociťuje odlúčenie, chýba jej opora manžela. Od podania návrhu na rozvod až do rozhodnutia veci samej uplynul takmer rok, avšak ani za toto obdobie nedošlo k zlepšeniu vzťahu medzi manželmi, práve naopak, z vyjadrenia navrhovateľky vyplynulo, že bola nútená na manžela podať podnet na trestné stíhanie pre prenasledovanie. Manžel v odvolaní argumentoval aj tým, že vzťah navrhovateľky so starším mužom je neperspektívny a nemôže byť dôvodom rozvodu ich manželstva. Súd prvej inštancie však vôbec vo svojom odôvodnení neuviedol, že by tento vzťah bol dôvodom rozvratu ich manželstva, dôvodom bolo citové odcudzenie navrhovateľky pre správanie manžela, ktoré sa prejavovalo už dlhodobo. V novom vzťahu navrhovateľka našla zrejme len to, čo jej v manželstve chýbalo.

17. Manželstvo je v zmysle § 1 ods. 1 Zákona o rodine zväzok muža a ženy, ktorý vzniká na základe ich dobrovoľného a slobodného rozhodnutia uzavrieť manželstvo, a preto nie je možné nútiť jedného z manželov zotrvať v manželskom zväzku. Zotrvanie v manželskom zväzku vyžaduje záujem zo strany oboch manželov a nie je možné ani jedného z nich k pretrvaniu v manželstve nútiť, predovšetkým pokiaľ manželstvo neplní svoje funkcie. V manželstve účastníkov konania je zjavný rozvrat a problémy, ktoré možno manžel nevnímal tak negatívne a intenzívne ako navrhovateľka. To ale neznamená, že navrhovateľka musí mať na tieto problémy rovnaký pohľad a mala by byť nútená k obnove manželského spolužitia prostredníctvom manželskej poradne. Pokiaľ by navrhovateľka nepociťovala nenapraviteľný

rozvrat v manželskom spolužití, nebola by podala návrh na rozvod. Jednoznačný postoj navrhovateľky k rozvodu manželstva preukazuje aj jej odmietavý postoj k manželskej terapii. Vzhľadom k týmto skutočnostiam bolo aj podľa názoru odvolacieho súdu, v konaní nad všetku pochybnosť preukázané, že vzťahy medzi manželmi sú tak vážne, trvalo narušené a rozvrátené, že nie je reálny predpoklad reparácie týchto vzťahov do budúcnosti, čoho dôkazom je aj skutočnosť, že ani v priebehu konania pred súdom prvej inštancie a ani neskôr, účastníci spoločné manželské spolužitie neobnovili, problémy v ich vzťahu nevyriešili, a citové odcudzenie a nedôvera aj naďalej pretrvávajú.

18. Voči nesúhlasu manžela s rozvodom manželstva a jeho snahám o zachovanie manželstva prezentovala navrhovateľka aj v odvolacom konaní odmietavý postoj a zotrvala na rozvode manželstva z dôvodov, pre ktoré je už obnova spolužitia v manželstve vylúčená. Jednoznačne odmietla opätovné spolužitie s manželom dôvodiac rozvrátením vzťahov medzi nimi, vzájomným odcudzením a stratou citov, či dôvery. Z postoja a vyjadrení navrhovateľky je jednoznačné, že nemieni ďalej zotrvávať v manželstve, keďže toto sa javí už dlhodobo len ako formálne, pričom na tomto svojom názore zotrvala počas celého konania. Na tomto postoji navrhovateľky nič nezmenia ani tvrdenia manžela, že je potrebné vyvinúť snahu o zachovanie ich manželstva. V odvolaní síce manžel tvrdil, že manželstvo má stále šancu na záchranu, no súdu nepreukázal, ani netvrdil, že by od podania návrhu na rozvod inicioval akékoľvek snahu za účelom zlepšenia ich vzájomného vzťahu, ktoré by boli úspešné, resp. že počas súdneho konania došlo aspoň k čiastočnej náprave, či obnove ich vzájomného manželského spolužitia. Z tohto dôvodu sa argumentácia manžela ohľadne záchranu manželstva javí len v rovine slovnej, bez skutočného vôľového základu.

19. Keďže z vykonaného dokazovania je nepochybne preukázané, že manželstvo medzi účastníkmi je trvalo rozvrátené, nefunkčné a neplní svoj účel, odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie vo vzťahu k výroku o rozvode ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

20. V odvolaní manžel namietal aj zverenie maloletého dieťaťa do osobnej starostlivosti matky, pričom navrhol, aby bol maloletý zverený do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov. Súd prvej inštancie konštatoval pozitívne citové väzby dieťaťa k oboj rodičom, avšak pri svojom rozhodovaní zohľadnil názor maloletého, ktorý tak pred kolíznym opatrovníkom ako aj na pojednávaní pred súdom prvej inštancie uviedol, že chce zostať bývať na adrese, kde býva v súčasnosti a nechce na tom nič meniť. Práve z tohto vyjadrenia maloletého vyplýva jeho vôľa byť zverený do osobnej starostlivosti matky, aj keď to maloletý takto výslovne neuviedol, na čo poukazoval otec v odvolaní, pričom vyjadrenie syna spochybňoval. Od maloletého dieťaťa predsa otec nemôže očakávať, že bude používať právnu terminológiu. Maloletý K. však dal svojim vyjadrením, že „nechce odísť bývať z adresy, kde bývajú teraz“ (č. l. 334 spisu), jasne najavo, komu z rodičov chce byť zverený do osobnej starostlivosti. S ohľadom na vek maloletého, ktorý onedlho (dňa XX.XX.XXXX) dovŕši XX rokov, nie je dôvod, aby otec spochybňoval synovu vôľu prejavenu či už pred súdom alebo kolíznym opatrovníkom.

21. Podľa názoru odvolacieho súdu rozhodol súd prvej inštancie vo veci zverenia dieťaťa správne v nadväznosti na výsledky vykonaného dokazovania. Svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil v súlade s § 220 ods. 2 CSP. Rozhodnutie nie je arbitrárne, je presvedčivé a dáva odpoveď na všetky podstatné otázky. Námietky uvedené manželom v odvolaní nepovažoval preto odvolací súd za právne významné v tom smere, aby jeho odvolaniu v časti zverenia maloletého do osobnej starostlivosti matky, bolo možné vyhovieť.

22. V súvislosti s výrokom o určení výživného a úprave styku otca s maloletým dieťaťom sa odvolací súd rovnako stotožnil so záverom súdu prvej inštancie. Vo vzťahu k týmto výrokom manžel ani žiadne námietky nevzniesol.

23. Po dôkladnom zvážení všetkých skutočností namietaných manželom v podanom odvolaní odvolací súd konštatoval, že jeho odvolanie nie je opodstatnené, a tak z dôvodov opísaných vyššie rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o rozvode a naň nadväzujúce výroky upravujúce pomery manželov k maloletému dieťaťu na čas po rozvode, vrátane výroku o trovách konania účastníkov podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

24. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP a § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na ich náhradu.

25. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).